

**Lynne
McTaggartová**

SÍLA

OSMI

TRANSFORMAČNÍ SÍLA KOLEKTIVNÍHO VĚDOMÍ

**Jak využít zázračnou energii skupinky lidí,
k uzdravení jednotlivců i celého světa**

Lynne McTaggartová

Síla osmi

THE POWER OF EIGHT

Copyright © 2017 by Lynne McTaggart

Translation© Lumír Mikulka, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-017-8 (pdf)

Lynne McTaggartová

SÍLA OSMI

**Transformační síla
kolektivního vědomí**

Jak využít zázračné energie
malé skupiny k léčení druhých,
vlastního života a světa

Přeložil Lumír Mikulka

*Věnováno Caitlin a Kylemu
a památce Stelly,
která nemusela vidět, aby věřila.*

Zázraky jsou ve skutečnosti opětovným vyprávěním téhož příběhu, jenž je vepsán do celého světa příliš velkým písmem, než abychom je dokázali uvidět.

– C. S. Lewis, Bůh na lavici obžalovaných

OBSAH

<i>Předmluva</i>	9
PRVNÍ ČÁST	17
JAK VYSVĚTLIT ZÁZRAK	
<i>První kapitola</i>	19
Pravděpodobností prostor	
<i>Druhá kapitola</i>	28
První globální experimenty	
<i>Třetí kapitola</i>	45
Virtuální provázanost	
<i>Čtvrtá kapitola</i>	57
Mentální návštěvníci	
<i>Pátá kapitola</i>	70
Síla dvanácti	
<i>Šestá kapitola</i>	82
Mírový experiment	
<i>Sedmá kapitola</i>	92
Myšlenky pro mír	
<i>Osmá kapitola</i>	102
Božská chvíle	
<i>Devátá kapitola</i>	110
Mystické mozky	

<i>Desátá kapitola</i>	119
Objímání cizích lidí	
<i>Jedenáctá kapitola</i>	127
Skupinové přepisování	
<i>Dvanáctá kapitola</i>	138
Svěcená voda	
<i>Třináctá kapitola</i>	153
Děravá vědra	
<i>Čtrnáctá kapitola</i>	164
Mírová Dvojčata	
<i>Patnáctá kapitola</i>	179
Léčení ran	
<i>Šestnáctá kapitola</i>	188
Zrcadlový efekt	
<i>Sedmnáctá kapitola</i>	198
Pohyb v kruzích	
<i>Osmnáctá kapitola</i>	205
Zpětný ráz darů	
<i>Devatenáctá kapitola</i>	213
Myšlenka na druhého	
<i>Dvacátá kapitola</i>	226
Rok záměru	
<i>Dvacátá první kapitola</i>	245
Analýza podstaty Síly osmi	

DRUHÁ ČÁST 265

VYTVOŘENÍ VLASTNÍHO KRUHU SÍLA OSMI

<i>Dvacátá druhá kapitola</i>	267
Jak sestavit skupinu Síla osmi	
<i>Poděkování</i>	279
<i>Poznámky</i>	282
<i>Přehled literatury</i>	307

PŘEDMLUVA

Mnoho let jsem odmítala napsat tuto knihu, protože jsem ani na okamžik nevěřila podivným uzdravením, k nimž docházelo na mých kurzech. Čímž chci říci, že pro mě bylo těžké vyrovnat se se zázraky.

Slova „zázraky“ a „uzdravení“ zde nepoužívám jako metaforu. Hovořím o skutečných událostech srovnatelných se zázrakem, kdy byl zástup nasycen pomocí pěti chlebů a dvou ryb. Jednalo se o sérii mimořádných a zvláštních situací, při nichž došlo k okamžitému vyléčení nejružnějších onemocnění poté, co se lidé shromáždili v malé skupině a společně vyslali léčivou myšlenku. Hovořím tedy o takovém druhu zázraků, které popírají poslední zbytek víry v to, jak by měl fungovat svět podle tvrzení, která nám byla až dosud předkládána.

Myšlenka vytvořit malé skupinky po zhruba osmi lidech se zrodila coby bláznivý a okamžitý nápad při jednom kurzu, který jsem vedla, v roce 2008. Cílem bylo zjistit, co se stane, pokud se členové takovéto skupinky pokusí uzdravit jednoho z nich pomocí kolektivně sdílené myšlenky. Těmto skupinkám jsem dala jméno „Síla osmi“, ale právě tak bych jim mohla říkat „Síla osmi milionů“, neboť tak velká jejich síla ve skutečnosti je. To, co tyto skupiny dokázaly, otřáslo vším, co jsem si myslela, že vím o podstatě lidských bytostí.

Coby autorku knih mě přitahují velká tajemství života a nejdůležitější otázky, které s nimi souvisejí. Smysl lidského vědomí, zkušenosti s mimosmyslovým vnímáním, život po smrti. Přitahují mě zejména ty anomálie, které obracejí vzhůru nohama všeobecně přijímané představy. Baví mě pít se – řečeno slovy psychologa Williama Jamese – po jedné jediné bílé vráně, která je nezbytným důkazem tvrzení, že všechny vrány nejsou černé.

Navzdory všem výletům do světů nekonvenčních pohledů na realitu ale v hloubi srdce zůstávám racionálním člověkem. Je to výsledek mé dřívější praxe investigativní novinářky. Neustále se proto snažím budovat pevnou strukturu podepřenou spolehlivými důkazy. Nemám ve zvyku opírat se o tajemně znějící odkazy na mystiku, auru nebo si pohrávat s nejasně používanými pojmy jako „kvan-tum“ či „energie“. Ve skutečnosti neexistuje nic, co bych měla méně v lásce než nejružnější nepodložené myste-riózní teorie, protože právě jejich vinou mívá to, čemu se věnuji, tak pochybnou pověst.

Nejsem ateistka, a ani agnostička. Hluboce duchovní stránka mé osoby zůstává přesvědčená, že lidské bytosti jsou stále něčím víc než souhrnem signálů vznikajících na základě chemických reakcí a elektrického proudu. Důvodem, proč se ale stále pevně držím na Maginoto-vě linii oddělující to, nač si lze sáhnout, od toho, co je nehmotné, je moje přetrvávající snaha opírat svou víru o důkazy a slepé testy.

Můj vlastní, relativně konvenční pohled na realitu do-
stal první úder při sběru materiálů pro knihu *The Field (Pole)*. Začala jsem na ní pracovat, neboť jsem chtěla z vědeckého pohledu pochopit, proč vlastně funguje homeopatie a duchovní léčení. Při shromažďování pod-
kladů jsem ale záhy vstoupila na nové území. Území, kde se ve vědě odehrává revoluce zpochybňující mno-
hé, často ty nejváženější názory na to, jakou povahu má

naš vesmír a jak funguje. Vědci pohybující se na těchto nových územích, s nimiž jsem se mohla během práce na knize setkat (ve všech případech se jednalo o renomované badatele spojované s váženými institucemi), dospěli k úžasným objevům v oblasti subatomárního světa, které podle všeho staví na hlavu dnes uznávané zákony biochemie a fyziky. Tito vědci našli důkaz pro tvrzení, že veškerá realita může být propojena prostřednictvím pole nulového bodu – základního pole kvantové energie nekonečné sítě, v níž probíhá energetická výměna. Několik biologů vstupujících na dosud nezmapovaná území provedlo výzkumy naznačující, že primárním systémem komunikace v našich tělech nejsou chemické reakce, ale kvantová frekvence a subatomární energetický náboj. Jejich výzkumy ukazují, že lidské vědomí dokáže získávat informace způsobem překonávajícím obecně přijímané hranice v podobě prostoru a času. V bezpočtu experimentů ukázali, že myšlenky nemusejí zůstat uzamčené v našich hlavách, ale že dokážou vstupovat do jiných lidí a věcí, a že je dokonce dokážou i ovlivňovat. Každý z těchto vědců narazil na drobné zlomky vytvářející společně novou vědu nabízející zcela nový pohled na svět.

Psaní knihy *The Field* mě inspirovalo k dalšímu zkoumání podstaty tohoto podivně nového pohledu na realitu. Zvláště velký zájem ve mně vyvolalo to, co z těchto objevů vyplývá: že myšlenky jsou ve skutečnosti *něco*, co má schopnost měnit podobu našeho hmotného světa.

Tato představa mi nedávala spát. Existuje spousta knižních bestsellerů pojednávajících o zákonu přitahování a o síle, kterou má úmysl. Podstatou těchto myšlenek je tvrzení, podle něhož můžete uskutečnit to, po čem nejvíc toužíte, už tím, že na to budete soustředěně myslet. Pohlížela jsem na to vše s jistou nedůvěrou doprovázenou mnoha rozpačitými otázkami. Uvažovala jsem, zda se jedná o skutečnou sílu, a nakolik univerzálně může

působit. Co je možné s ní dokázat? Hovoříme tady o vyléčení rakoviny, nebo o posunu kvantové částice? Z mého hlediska zněla ze všeho nejdůležitější otázka takto: Co se stane, když bude velké množství lidí myslet v téže chvíli na tutéž věc? Zesílí se tím celý efekt?

Ze studií, které jsem pročítala při práci na knize *The Field*, bylo jasné, že mysl je jakýmsi způsobem nerozlučně spojená s hmotou a že ji podle všeho dokáže měnit. Jenže tento fakt, jenž volal po zodpovězení mnoha zásadních otázek týkajících se povahy vědomí, byl trivializován, když ho mnozí zjednodušili na konstatování, že člověk může pomocí myšlenky získat obrovské bohatství.

Chtěla jsem nabídnout něco víc než úvahy, jak se lze dočkat zhmotnění automobilu nebo prstenu s diamanty. Něco víc než jen líčení, *jak získat víc věcí*. Měla jsem na mysli cosi odvážnějšího. Zdálo se mi, že nová věda mění všechno, co jsme si mysleli, že víme o vrozených schopnostech člověka. Chtěla jsem to vše podrobit co nejdůkladnějšímu testu. Jestliže máme jako lidé tento neuvěřitelně velký potenciál, znamenalo by to, že musíme jednat i žít jinak než dosud. Podle zásadně nového pohledu bychom měli vnímat sebe samotné jako součást vyššího celku. Chtěla jsem ověřit, zda je tato schopnost dostatečně silná, aby stačila na léčení jednotlivců, nebo snad dokonce celého světa. Coby nevěřící Tomáš jedenadvacátého století jsem hledala způsob, jak celé toto kouzlo rozpitvat.

Uvedený cíl jsem sledovala při práci na své další knize nesoucí název *The Intention Experiment* (*Experiment záměr*). Chtěla jsem nabídnout souhrn všech věrohodných vědeckých bádání týkajících se moci, kterou má vědomí nad hmotou. Mým cílem ale bylo současně i pootevřít dveře do této oblasti. Velmi málo prováděných výzkumů se týkalo skupin soustřeďujících své myšlenky na naplnění téhož záměru. Měla jsem v plánu zaplnit tuto mezeru

a využít své čtenáře coby pokusné osoby ve skupinách, které budou vědecky zkoumány. Po vydání knihy v roce 2007 jsem shromáždila tým fyziků, biologů, psychologů, statistiků a neurovědců. Jeho členové disponovali značnou dávkou zkušeností ve výzkumu vědomí. Pravidelně jsem pak vyzývala své publikum na internetu a stejně tak účastníky mých kurzů a přednášek, aby vysílali konkrétní myšlenku, jejímž cílem bylo ovlivnit laboratorní objekt sledovaný některým z vědců. Daný badatel poté vyhodnotil výsledky, aby zjistil, zda naše myšlenky cokoli změnily.

Tento projekt se postupně vyvinul v cosi, co nabralo podobu největší světové laboratoře. Účastnilo se ho několik set tisíc mých čtenářů z více než stovky zemí. Jednalo se o jeden z prvních kontrolovaných experimentů zaměřených na sílu skupiny soustřeďující mysl na dosažení jednoho společného záměru, který by ovlivnil hmotný svět. Ačkoli měla řada pokusů jen velmi elementární povahu, i ty nejjednodušší byly prováděny za přísně vědeckých podmínek se striktním dodržováním protokolu. Až na jeden experiment všechny proběhly s více kontrolními objekty. Kromě toho se prováděly jako slepé, takže vědci nevěděli, na který z objektů se naše myšlenky soustřeďují, dokud nebyl experiment ukončen a neprovedlo se vyhodnocení výsledků.

Ani zdaleka jsem nebyla přesvědčená, že dospějeme k pozitivním výsledkům, ale byla jsem odhodlaná to zkusit. V knize *The Intention Experiment* jsem psala o tom, že na výsledku experimentu nezáleží tolik jako na samotné ochotě celou tuto myšlenku vůbec zkoumat. Pak jsem knihu vydala, o dva měsíce později zahájila první experiment a zhluboka se nadechla.

Jak se ukázalo, experimenty fungovaly. Ve skutečnosti fungovaly *výborně*. Ve třetině pokusů, které jsem dosud provedla, jich vedlo šestadvacet k měřitelné podstatné

změně. U tří ze čtyř, které nepřinesly pozitivní výsledek, byly důvodem technické problémy. Pokud zasadíme dosažené výsledky do širšího kontextu, pak se o skoro žádném léku nabízeném farmaceutickým průmyslem nedá tvrdit, že by zajistil stejně pozitivní výsledek.

Rok poté, co jsem zahájila práci se skupinami čítajícími tisíce osob, jsem se rozhodla zkusit na svých kurzech zmenšit měřítko. Začala jsem sestavovat skupiny Síla osmi a nechávala je vysílat myšlenky nesoucí záměr uzdravit. Pro mě se jednalo pouze o další, méně formální experiment. Pohlížela jsem na něj jako na cosi takřka ztřeštěného – ovšem výsledky začaly zastiňovat všechno, co jsem si dokázala představit, a lidé trpící vleklými chorobami hlásili okamžitá, takřka zázračná uzdravení.

The Intention Experiment vyvolal obrovský zájem veřejnosti. Bestsellerista Dan Brown se o mně a mojí práci dokonce zmiňuje v jednom ze svých románů – *Ztraceném symbolu*. Výsledky těchto experimentů jsou ale jen částí celého příběhu. A ve skutečnosti ani nejsou tou nejdůležitější částí.

Teprve nyní si uvědomuji, že po většinu času, během něhož jsem prováděla experimenty se skupinami Síla osmi, jsem si kladla chybné otázky.

Nejdůležitější otázky souvisely především se samotným procesem a s tím, co naznačuje o povaze mysli, o mimořádných schopnostech člověka a o naší společné kolektivní síle.

Ať již byly výsledky jakkoli úžasné, bledly ve srovnání s tím, co se dělo se samotnými účastníky. Nejsilnější dopad měly pokusy se skupinovým soustředováním myšlenek – a současně efekt přehlížený takřka ve všech populárních knihách na toto téma – na samotné členy oněch skupin.

V jisté fázi jsem si uvědomila, že zkušenost se skupinovým soustředováním myšlenek způsobuje u jednotlivců velké změny. Výsledkem jsou změny v individuálním

vědomí, odstraňování pocitu oddělenosti a individuality. Členové skupin se dostávali do stavu, jež lze označit snad jediné jako extatická jednota. Při každém experimentu bez ohledu na jeho měřítko – ať se jednalo o globálně prováděný pokus, nebo o skupiny Síla osmi – jsem sledovala stejnou skupinovou dynamiku. Tato dynamika je velmi mocná a dokáže natolik proměnit život, že umožňuje, aby na úrovni jednotlivců docházelo doslova k zázrakům. V životech účastníků jsem zaznamenala stovky, pokud ne tisíce, těchto spontánních zázraků. Uzdravovali se z dlouhodobých a vážných zdravotních problémů. Dokázali opravit vztahy, v nichž došlo k odcizení. Objevovali nový smysl života nebo konečně sebrali odvahu opustit dosavadní zaměstnání, aby se raději věnovali riskantnější nebo více naplňující kariéře. Někteří se proměnili doslova přímo přede mnou. A nebyl u toho žádný guru či šaman ani neproběhl žádný komplikovaný proces uzdravování. Nebyly nutné žádné předchozí zkušenosti, iniciačním nástrojem ve všech těchto případech bylo cosi tak prostého jako shromáždit tyto osoby do jedné skupiny.

Co jsem to s nimi pro všechno na světě provedla? uvažovala jsem. Zprvu jsem tomu nevěřila. Po celá léta jsem to, co vypadalo jako efekt zpětného rázu, přisuzovala své bujné představivosti. Manželovi jsem opakovala, že potřebuji shromáždit víc podobných případů, provést větší množství experimentů a získat exaktnější důkazy. Pak jsem z toho všeho dostala strach a začala hledat v dějinách i vědě precedenty.

Nakonec mi došlo, že tyto experimenty mi ukázaly to, co jsem do té doby vnímala jen ryze rozumově: že naše představy o způsobu, jakým pracuje lidská mysl, jsou očividně chybné. Třebaže jsem v knize *The Field* psala o vědomí a jeho působení na velký viditelný svět, překonávalo to, čeho jsem se nyní stala svědkem, i nejdivo-

čejší z těchto představ. Všechny provedené experimenty, všechny skupiny Síla osmi, demonstrovaly, že myšlenky nejsou zamčeny uvnitř v našich lebkách, ale že si dokážou najít cestu k jiným lidem. Tito lidé mohou být vzdálení třeba tisíce kilometrů, a přesto jsou myšlenky schopné je měnit. Myšlenky tak nejsou pouhými věcmi či věcmi, které působí na jiné věci. Myšlenky mají možná i schopnost opravit to, co se v lidském životě porouchá.

Tato kniha je pokusem pochopit všechny zázraky, k nimž došlo během těchto experimentů. Chci porozumět tomu, co jsem skutečně dělala s jejich účastníky. Současně bych ráda všechno zasadila do širšího kontextu vědeckého poznání, stejně jako ezoterické a náboženské praxe v průběhu dějin. Zdá se, že to, nač jsem narazila, mělo v dávné minulosti své předchůdce, a to dokonce i v křesťanské církvi. Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je současně i o mně a o tom, co se stane člověku jako já, pokud pravidla hry – pravidla, podle nichž žijeme své životy – jako by najednou přestala platit.

Výsledky skupinových experimentů se společným soustředěním myšlenek jsou neuvěřitelné, ale nejsou v tomto příběhu to hlavní. Tento příběh je o zázračné síle, kterou si neseme v nitru. Je o síle, která dokáže uzdravit náš vlastní život a která se paradoxně uvolňuje právě ve chvíli, kdy přestaneme myslet jen sami na sebe.

PRVNÍ ČÁST

JAK VYSVĚTLIT ZÁZRAK

První kapitola

PRAVDĚPODOBNOSTNÍ PROSTOR

Společné.

Seděla jsem s manželem Bryanem u počítače. Byla jedna hodina po poledni, konec dubna 2008, a snažili jsme se vymyslet, jak bychom mohli převést experiment s myšlenkami nesoucími společný záměr, jež jsem dosud prováděla s obrovskými počty účastníků, do menšího měřítka. Experiment v této nové podobě jsem hodlala provádět na kurzech, které jsem plánovala na následující léto ve Spojených státech a v Londýně.

Bylo to rok poté, co jsem odstartovala globální experiment se společně sdílenými myšlenkami, v jehož rámci jsem vyzývala čtenáře z celého světa, aby směřovali své myšlenky obsahující stanovený záměr na cíle nacházející se v kontrolovaných laboratorních podmínkách pod dohledem některého z vědců, kteří se mnou byli ochotní spolupracovat. V té době jsme provedli asi čtyři tyto experimenty. Myšlenky byly směřovány na jednoduché cíle, jako například semena rostlin, a přinášely pozoruhodně povzbudivé výsledky.

Nyní jsem se pokoušela převést pokusy do menšího měřítka, aby se účinky projevovaly na něčem, co se oněch lidí dotýká. Cílem bylo, aby se pokusy mohly provádět na víkendových kurzech. S podobnými kurzy jsem ale neměla příliš velkou zkušenost a věděla jsem vlast-

ně jen to, co nechci. Neměla jsem v úmyslu předstírat, že jsem schopná lidem pomoci, aby prováděli zázraky, jak o sobě tvrdí mnoho pořadatelů kurzů zaměřených na sílu myšlenek. Kromě toho jsem musela myslet na logická omezení spojená s takovými kurzy. Síla myšlenek ovlivňujících něčí život se možná projeví až po týdnech, měsících, nebo dokonce letech. Jak potom dokážeme demonstrovat nějakou smysluplnou proměnu na časové ploše od pátku do nedělního odpoledne?

Začala jsem zapisovat naše myšlenky na stránku v PowerPointu.

Vyťukala jsem slovo „soustředění“. V minulosti jsem hovořila s mnoha mistry v používání myšlenek nesoucích přání, jakými byli buddhističtí mniši, mistři čchi-kung a léčitelé. Všichni hovořili o tom, jak se dostávají do stavu mysli vyznačujícího se vysokou mírou aktivizace a soustředění.

„Soustředění,“ řekl Bryan. Možná že velká masa lidí, kteří si přejí totéž, tuto sílu zvětšuje. Nepochybně se zdálo, že to tak je.

Soustředění.

Koncentrovanost.

Všechny globální experimenty, které jsem naplánovala, byly zaměřené, aby uzdravovaly něco na této planetě. Proto dávalo smysl, abychom se při víkendových kurzech soustředili na léčení. Rozhodli jsme se, že bychom se během kurzu měli pokusit pomoci uzdravit něco v životech účastníků.

Napsala jsem slovo „společné“.

Malá skupina.

„Zkusme je rozdělit na malé skupiny po zhruba osmi lidech. Pak mohou vyslat společně myšlenku obsahující záměr uzdravit někoho ve skupině, kdo má zdravotní problém,“ řekla jsem Bryanovi. Možná bychom tak mohli zjistit, zda bude mít malá skupinka stejnou sílu jako

ty mnohem početnější. Existuje nějaké nezbytně nutné množství? Potřebujeme jakési kritické množství lidí, jako tomu bylo u našich experimentů prováděných ve velkém měřítku, nebo postačí osmičlenná skupinka? Už si nevzpomeneme, kdo z nás – nejspíš to byl Bryan, jenž je rozený autor poutavých sloganů – přišel s tím, že skupiny pojmenujeme. „Síla osmi“. Když jsme tehdy sedmnáctého května přijeli do Chicaga, už jsme měli připravený plán.

O práci s malými skupinami jsem začala uvažovat pod vlivem toho, co se stalo Donu Berrymu. Don byl armádní veterán, žil v Tullahomě v Tennessee a v březnu 2007 napsal příspěvek na webové fórum našeho experimentu. Nabídl se, že je ochotný být prvním lidským objektem našeho experimentu. V roce 1981 mu diagnostikovali Bechtěrevovu chorobu. Jeho páteř tuhla, což mu bránilo v pohybech do strany. Zdálo se, jako by měl ztuhlá i žebra. V důsledku nemoci se jeho hrudník dvacet roků nepohnul. V průběhu let mu museli vyměnit obě kyčle a trpěl neustálými bolestmi. Podle jeho slov ho mnohokrát rentgenovali, takže mohl předložit kompletní zdravotní dokumentaci svého onemocnění, díky čemuž by bylo možné přesně určit, pokud by došlo k jakékoli změně.

Donův blog podnítl členy mé online komunity, aby stanovili dva časové intervaly během týdne, kdy všichni vyšlou k Donovi myšlenky s úmyslem léčit. On si měl na oplátku vést deník se záznamy o své nemoci. „Zatímco to pokračovalo, začal jsem se cítit lépe,“ napsal mi. „Nebylo to okamžité uzdravování, ale bylo mi lépe a bolest slábla.“

Don mi napsal po osmi měsících, poté, co absolvoval pravidelné půlroční vyšetření u revmatologa. Když se ho doktor zeptal, jak mu je, mohl poprvé říci, že se cítí naprosto fantasticky a bolesti má jen občas. „Jsem stále ztuhlý, ale cítím, že se víc ohýbám, a také bolest je mnohem menší,“ řekl mi. „Je mi nejlíp, co si pamatuji.“

Jak mi Don napsal, lékař tam jen seděl s otevřenou

pusou. „Moje hrud se hýbe! Znovu si připadám jako normální člověk! Nebylo to žádné spontánní uzdravení, ale experiment se soustředěním myšlenek uvedl do pohybu soukolí, abych se mohl cítit mnohem lépe. Díky němu jsem také pochopil, jak moje vlastní myšlení ovlivňuje moje zdraví, a dokonce i svět kolem mě.“

Myslela jsem, že účinek skupiny na kurzu v Chicagu by mohl být stejný. Představovala jsem si, že dojde k nějakému drobnému placebo efektu. Že to bude cosi jako cvičení zaměřené na to, jak se dobře cítit. Něco jako masáž těla či obličeje.

Mluvím o Chicagu, ale náš kurz se nikdy nekonal v blízkosti samotného města, ale v Schaumburgu, což je jedno z městeček v pásu země označovaném jako „Zlatý koridor“. Toto území se táhne na severozápadu státu Illinois. Jméno dostalo díky „zlatému dolu“, který představují tamní nákupní centra, průmyslové zóny, pobočky významných firem a restaurace řetězce Hooters a Benihana lemuující mezistátní dálnici Interstate 90. V Schaumburgu vybudovala svou centrálu společnost Motorola. Nákupní centrum Woodfield Mall, nacházející se coby kamenem dohodil od našeho hotelu, bylo jedenácté největší ve Spojených státech. Mohli bychom ale být právě tak dobře kdekoli jinde v Americe – v některém z obřích hotelových komplexů vybudovaných v blízkosti dálnice. Hotelové konferenční centrum Renaissance zvolili organizátoři naší konference především díky jeho poloze (dvacet kilometrů od O'Hareova letiště). Když místní elity pochopily, jaký potenciál má zdejší ospalá venkovská oblast, skoupily posledních osmnáct hektarů mezi dálnicemi číslo 90 a 61, aby na nich postavily elegantní hotel, v němž jsme se právě nyní nacházeli.

V předvečer konference jsme seděli v prostorném atriu kolem elektrického krbu a hleděli do malé vodní nádrže. Stále jsem měla pocit, že je příliš brzy, abych ved-